

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 grudnia 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniósł przeciwko pozwanemu (...) (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 178.867,60 złotych wraz z odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwana korzysta na podstawie umowy najmu oraz indywidualnych umów z infrastruktury będącej własnością powódki. Strony ustaliły sposób korzystania oraz wynagrodzenie, którego pozwana nie uregulowała w umówionym terminie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 stycznia 2016 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie zasądził należność zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana w sprzeciwie wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powódki kosztami procesu. W uzasadnieniu przyznała okoliczności podnoszone pozwem, wskazała jednakże, iż należność z faktur zapłaciła odpowiedni w dniach 21, 25 i 26 stycznia 2016 roku. Ponadto pozwana podnosiła, iż próbowała doprowadzić do polubownego zakończenia sprawy, padało wiele propozycji ugodowych, a strony pozostawały we wzajemnym kontakcie.

Pismem z dnia 3 marca 2016 roku powód wskazał, iż wobec uiszczenia należności głównej przez pozwana p wytoczeniu powództwa podtrzymuje żądanie w zakresie odsetek oraz kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana korzystała z infrastruktury powódki na podstawie umowy najmu. Ponadto na podstawie indywidualnych umów korzystała z pochylni (...) oraz (...) (...)y od lipca do listopada 2015 roku, z hali O-137, hali O-29g, pomieszczeń biurowych w budynku (...), placu (...) (...), placu (...) -8 i placu (...) -7. Za powyższe powódka wystawiła faktury: nr (...) z dnia 31 lipca 2015 roku na kwotę 78.361,68 złotych z terminem płatności do dnia 21 sierpnia 2015 roku; nr (...) z dnia 30 października 2015 roku na kwotę 22.240,95 zł z terminem płatności do dnia 13 listopada 2015 roku; nr (...) z dnia 30 września 2015 roku na kwotę 19.673,43 zł z terminem płatności do dnia 14 października 2015 roku; nr (...) z dnia 20 października 2015 roku na kwotę 14.876,11 zł z terminem płatności do dnia 3 listopada 2015 roku; nr (...) z dnia 9 września 2015 roku na kwotę 12.260,64 zł z terminem płatności do dnia 23 września 2015 roku; nr (...) z dnia 30 listopada 2015 roku na kwotę 31.454,79 zł z terminem płatności do dnia 14 grudnia 2015 roku. Wszystkie faktury zostały doręczone pozwanej drogą elektroniczną.

(...) spółka z o.o. dokonała na rzecz powódki wpłat: kwoty 100.000 złotych w dniu 21 stycznia 2016 roku, kwoty 80.000 zł w dniu 25 stycznia 2016 roku, kwoty 13.542,76 złotych w dniu 25 stycznia 2016 roku oraz kwoty 20.000 złotych w dniu 26 stycznia 2016 roku. W tytule przelewu wpisano faktury wystawione przez powoda. Ponadto w dniu 27 stycznia 2016 roku pozwany przelał na konto powoda kwotę 17.557,80 na fakturę (...), a w dniu 29 stycznia 2016 roku kwotę 31.454,79 zł na fakturę (...). Jednocześnie pismem z dnia 27 stycznia 2016 roku pozwana wskazała, by zaksięgować powyższe wpłaty na należności wynikające z wystawionych faktur.

Bezsporne, a nadto dowód: faktury z dowodem elektronicznym nadania – k.23-34, pismo z 27.01.16 – k.46, potwierdzenia transakcji – k.47-52.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny. Strony łączyły umowy najmu, z tytułu których pozwany nie uiszczył przed wytoczeniem pozwu należności. Poprzez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz (art. 659 §1 K.c.). W niniejszej sprawie niesporna była nadto wysokość czynszu oraz termin jego płatności, a także data

zapłaty należności przez pozwanego. Ponadto okoliczności te wynikały z przedłożonych przez strony dokumentów. Zgodnie z treścią art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W niniejszej sprawie przyznanie ze strony pozwanego, iż umowa taka została pomiędzy stronami zawarta oraz wskazanie przez niego jej zakresu nie budzi wątpliwości, co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Podobnie jak przyznanie przez powoda kwot i dat dokonanych wpłat.

Wobec dokonania zapłaty po wytoczeniu powództwa, powód ograniczył roszczenie, cofając powództwo w zakresie należności głównej, a dochodząc należnych odsetek do dnia dokonania płatności oraz kosztów procesu.

W ocenie Sądu z okoliczności sprawy nie wynika aby cofnięcie powództwa było niedopuszczalne w rozumieniu art. 203 § 4 k.p.c., należy więc przyjąć, że powódka skutecznie cofnęła pozew w powyższym zakresie. W związku z powyższym, stosownie do art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. orzeczono jak w punkcie II wyroku. Konsekwencją ograniczenia powództwa przed pierwszą rozprawą było orzeczenie o zwrocie powodowi części opłaty na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit a) ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku. Zwrotowi podlegała kwota 4457 złotych stanowiącą połowę opłaty od pozwu pomniejszoną o należną opłatę 30 złotych od podtrzymywanego żądania w zakresie odsetek.

Jak już wskazano powód podtrzymał powództwo co do odsetek za opóźnienie. Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 481 kc stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. O ile strony nie ustaliły inaczej wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. W takiej też wysokości powodowi należne są odsetki od dnia następnego po wskazanym przez niego terminie do zapłaty należności. Terminy te były niesporne, wynikały także z treści niezakwestionowanych faktur.

Odnosząc się do żądania strony powodowej w zakresie kosztów procesu trzeba wskazać, że cofnięcie pozwu stanowi wyraz rezygnacji strony z poszukiwania ochrony własnego roszczenia, tym samym co do zasady stronę cofającą pozew uznaje się za przegrywającą sprawę. Jednakże od powyższej zasady zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, dopuszczalne jest odstępstwo w sytuacji, gdy cofnięcie pozwu wynika z zaspokojenia przez pozwanego roszczenia powoda, a wniesienie pozwu było niezbędne do dochodzenia praw lub obrony (vide postanowienie SN z dnia 08.02.2012 roku, V CZ 109/11, postanowienie SN z dnia 24.08.2011 roku, IV CZ 34/11). W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał, że cofnięcie wynikało z zaspokojenia przez pozwanego roszczenia już po wniesieniu pozwu w związku z czym nie może być on uznany za stronę przegrywającą postępowanie. W okolicznościach niniejszej sprawy za stronę przegrywającą uznać należy pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 1984r., IV CZ 196/84, Lex 8642). Stąd przy rozliczeniu kosztów niniejszego procesu zastosowanie znajduje zasada odpowiedzialności za jego wynik wyrażona w treści art. 98 k.p.c. zgodnie z którą strona pozwana, jako przegrywająca powinna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu.

Jednocześnie Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie wobec pozwanego wyrażonej w art. 102 k.p.c. zasady słuszności. Zgodnie z treścią powołanego przepisu w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wprawdzie w sprzeciwie pozwana wskazywała na składanie propozycji ugodowych i na to, że liczyła na polubowne zakończenie sporu jednak nie podnosiła, a tym bardziej nie wykazała, by powódka zgodziła się na jakiegokolwiek ustępstwa w tym zakresie. Nie dołączono do sprzeciwu żadnych dokumentów, z których wynikać by mogło, iż strony rzeczywiście rozmowy toczyły, a w szczególności by były to rozmowy na tyle konkretne, by uzasadniać zwłokę powoda w wytoczeniu powództwa. Należy mieć przy tym na uwadze, iż wymagalność najdawniejszego z roszczeń datuje się na wrzesień 2015 roku, zaś pierwsze wpłaty zostały dokonane dopiero w styczniu 2016 roku. P. cały ten okres nie było nawet najmniejszych spłat niespornej należności. Powyższe okoliczności, a także niestawiennictwo na rozprawie żadnego z przedstawicieli pozwanej, czy nawet jego pełnomocnika, którzy mogliby ewentualnie czynić ustalenia ugodowe z powodem, w ocenie Sądu wskazuje, iż wytoczenie powództwa było celowe, zaś twierdzenia pozwanej o prowadzeniu negocjacji ugodowych są dla tej oceny bez znaczenia. Tym samym powodowi należne są

koszty procesu, na które składa się opata od pozwu (w wysokości uwzględniającej dokonany na rzecz powoda zwrot) wynagrodzenie pełnomocnika – 3600 zł, zgodnie z § 6 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Mając na uwadze, iż istotne okoliczności sprawy zostały wystarczająco wykazane dokumentami, a tym samym wyjaśnione, Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie stron (art. 299 kpc).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)